కథ

ప్రళయవిలాపం

-కావూరి రాజేష్ పటేల్

'అవ్వోయ్ సంటోడు గుడ్లెల్ల బెట్టిండు... గప్పటిలాగ మూలుగతల్లేడు... ఉలుకతల్లేడు... పలుకతల్లేడు' అని ఒక్క పెట్టున కేక పెట్టుకొంటూ వచ్చి తన తల్లికి చెప్పింది కూతురు సింగరి.

అంతే... పెడబొబ్బలు పెట్టుకొంటూ పొయ్యి దగ్గర్నుంచి పరుగులాంటి నడకతో చంటోడి మంచం దగ్గరకొచ్చింది మంగమ్మ. కట్టెలు కొడుతున్న పోశెట్టి కూడా ఒక్క అంగలో అక్కడికి చేరుకొని, విషయం అర్థమై దిక్కులు పిక్కటిల్లేలా ఏడవటం మొదలుపెట్టారు. ఇంకేముంది చంటోడు ఎప్పుడో చనిపోయాడు. వాడి నాలిక బయట కొచ్చింది. మూతి నిండా చొంగ కార్చుకొన్నాడు. చచ్చి ఎంతసేపయిందోగానీ సింగరి ఇప్పుడే చూసింది.

తల్లి దగ్గర పాలులేక, పాలుకొనే స్తోమతలేక వాడి ప్రాణం కాస్తా కరిగిపోయింది. వాడు పుట్టిన తర్వాత వాడు పాలనేదే ఎరగడు. పల్చటి గంజినీళ్ళే వాడి ఆహారం. చంటి పిల్లలకొచ్చే జబ్బు ఏదో వచ్చి, దానిని నయం చేయించే సౌకర్యం, వెసులుబాటు లేక వాడి ఆయువు కాస్తా తీరిపోయింది. ఆ ఊళ్ళో ప్రస్తుతం ఇలాంటి ఆకలి చావులు మామూలైపోయాయి. ప్రతిరోజు ఏదో ఇంట్లో ఒకటో రెండో బక్కచిక్కిన శవాలు ఊరి పొలిమేరల్లో భూస్థాపితం అవుతున్నాయి.

పోశెట్టి, మంగమ్మలకు ముగ్గురు పిల్లలు. ఒకడు ఆకలి పులికి బలైతే ఇంకా ఇద్దరాడపిల్లలున్నారు. తనకంటూ సంబంధించిన ఓ ఎకరం పొలం బీటలువారి ముక్కలు చెక్కలైపోయింది. తన పొలమే కాదు ఆ చుట్టుపక్కల చాలా గ్రామాల పరిస్థితే అది. వరుసగా రెండు మూడేళ్ల నుంచీ వాన చినుకన్న మాటేలేదా ఊళ్ళో. వరుణదేవుడి దయలేకపోవటంతో పాతాళ దేవుడు కూడా కరుణించలేదు వాళ్ళను. మంచినీళ్ళ పరిస్థితీ అఘోరించినట్లే ఉంది.

ఇలా కొన్ని వందల కుటుంబాలు చితికిపోయాయి. ఈ నిత్య దారిద్ర్యంతో రాలిపోయిన వాళ్ళు రాలిపోయారు... బతుకు మీద తీపి చావక పొట్టచేతబట్టుకొని ఊళ్ళోనుంచి లేచిపోయినవాళ్ళు ఉన్నారు. అటు రాలిపోలేక, లేచిపోదామని అనుకొని ఎక్కడో దిక్కులేని చావు చచ్చినవాళ్ళూ ఉన్నారు. ఉన్నవాళ్ళు ఇప్పుడా, ఇంకాసేపటికా అని బ్రతుకును వెళ్ళదీస్తున్నవాళ్ళూ ఉన్నారు. ఈ చివరి కోవకు చెందిందే పోశెట్టి కుటుంబం.

పోశెట్టికి ఊళ్ళోనుంచి లేచిపోదామని చాలాసార్లు అనిపించింది. కాని పుట్టిన ఊరు కన్నతల్లని భావించి విడిచిపెట్టి వెళ్లడానికి అతని మనస్సు ససేమిరా అంగీకరించలేదు. ఆ మూర్ఖత్వమే తన కొడుకును పొట్టనబెట్టుకుంటుందనుకోలేదు. చావో బతుకో సొంత వూళ్ళోనే జరిగి పోవాలనుకున్నాడు. అదే తన పాలిట శాపమవుతుందనుకోలేదు. దాని ఫలితాన్నే ప్రస్తుతం తాను అనుభవిస్తున్నాడు.

పోశెట్టి, మంగమ్మ, ఇద్దరాడపిల్లలూ హృదయ విదారకంగా శవం ముందు కూర్చొని ఏడుస్తున్నారు. వారి ఏడుపుకు అక్కడ చేరినవాళ్ళూ శృతి కలుపుతున్నారు. నిజానికి వాళ్ళ కళ్ళల్లోంచి కన్నీళ్లే రావటంలేదు. వాళ్ళకోసం వాళ్ళు ఏడుస్తారా? పరాయివాళ్ల కోసం ఏడుస్తారా? ఆ కన్నీళ్ళు ఇంకిపోయి శానాళ్ళయింది. ఇంతలో అక్కడకు చేరిన వాళ్ళలోంచి ఒకాయన-

'పోశెట్టి ఎందాకని ఏడుస్తవ్... మనకి ఏడ్పు తప్ప మిగిలిందేంది? మన బతుకులు ఎట్ట తెల్లారతయ్యో ఏమో! కళ్ళ ముందే కన్నోళ్ళు రాలిపోతుంటే ఇక ఈ బతుకులెందుకయ్యా-మన్ను బోయనా! పొల్లగాన్ని భుజానేసుకో బొందపెట్టి వద్దాం... పొద్దు గూకుతోంది' అన్నాడు.

చంటోడ్ని మట్టిపాలు చేసి వచ్చాడు పోశెట్టి. తన అసహాయతే తనని వెక్కిరించింది. కన్నబిడ్డలకు, కట్టుకొన్న భార్యకు బుక్కెడన్నం పెట్టని తన చేతగానితనాన్ని చూసుకొంటే తనకే సిగ్గేస్తోంది. బక్క చిక్కిపోయిన తన లేగదూడ తన నిస్సహాయ స్థితికి అసహ్యంవేసి తలను తిప్పుకొన్నట్లనిపించింది పోశెట్టికి-

కాలచక్రం తన పని తాను చేసుకుపోసాగింది. ఆ చక్రం కింద నలిగిపోయేవాళ్ళు నలుగుతున్నారు.

'అయ్యేయ్! గుట్టలమీద మబ్బు నల్లపడ్డది. తెల్లమబ్బస్సలే కనబడతల్లేదు. వాన రాకడగా కనబడతన్నది. సూద్దువురావే' అంటూ కేరింతలు కొడుతూ తండ్రి దగ్గరకొచ్చి చెప్పింది సింగారి.

పోశెట్టి సంభ్రమంతో 'ఏంది బిడ్డా! మబ్బా! ఏడనే...' అంటూ బయటకొచ్చాడు.

నిజమే- తూర్పేపు మబ్బులు నల్లగా ఆకాశాన్ని కమ్ముకొన్నాయి. ఏ క్షణమైనా వర్షం వచ్చేట్టుంది. తూనీగలు బుయ్... అంటూ గాలిలో తిరుగుతున్నాయి. ప్రకృతి యావత్తూ పరవశించిపోతున్నది. పోశెట్టి ఆనందంతో భార్యను పొలికేకవేసి పిలిచాడు.

'మంగీ! గిట్రావే... గిప్పుడే పోదువుగాని...' అంటూ పిలిచాడు.

'ఏందయ్యా! గంత గట్టిగా అరిసినవ్. ఏమైంది నీకు... పానం గిట్ట బాగలేదా... ఏంది?' అంటూ హడావుడిగా బయటకొచ్చింది మంగమ్మ.

'సూడవే... గటు సూడు. మబ్బులు నల్లపడ్డయి' అంటూ భార్యకు చూపిస్తాడు.

'అయితే... ఏమంటావ్' అంది మంగమ్మ.

'ఇగ మన బాధలు తీరినట్టేనే, సుకంగా బతకొచ్చు. చెరువు నిండుద్ది. మనకి సేతినిండా కూలి దొరికిద్ది, ముప్పూటలా ఐదేళ్ళూ నోట్లోకి పోతాయ్, మన గుడిసెను కప్పించుకోవచ్చు, అంగట్లో మనమంతా కొత్త బట్టలు కొనుక్కోవచ్చు...' ఇంకా పోశెట్టి ఏమో అంటున్నాడు... ఏవోవో ఆలోచనలు పోశెట్టి మనస్సు ఊహా గాలుల్లో దూదిలాగా తేలిపోతోంది.

'ఇగ... సాల్లేవయ్యా! నీ బడాయి బండలుగాను. గిట్టాంటి మబ్బులెన్ని సార్లు రాలేదు. ఎన్నిసార్లు మాయమవలేదు. మబ్బులొచ్చినప్పుడల్లా నువ్ పాడే పాట ఇదేగా... ఇది మనకు కొత్తకాదుగా మబ్బులొచ్చినప్పుడల్లా సిన్న పోరగాడి లెక్క గెంతులేస్తవ్... నీకు పిస గిట్ట పట్టలేదుగా... గిదేం మడిసిరా భగవంతుడా' అంటూ నిష్ఠూరంగా మంగమ్మ మాట్లాడింది.

మంగమ్మ మాటలకు ఆకాశం నవ్వినట్టనిపించింది పోశెట్టికి. ఎందుకు నవ్వదూ... వానదేవుడు తప్పకుండా కరుణిస్తాడనీ... తను నమ్ముకొన్న భూదేవి తనకెప్పుడూ అన్యాయం చేయదనుకొని, ఉన్న ఊరొదలిపోని తనను చూసి ఎందుకు నవ్వదూ? గొడ్డూ గోదా ఎప్పుడో వాటి దారి అవి చూసుకోటానికి ఎటో వెళ్ళిపోయాయి. తన కుటుంబాన్నే తాను పోషించుకోలేడు... ఇక వాటినేం పోషిస్తాడు. తన అసహాయ స్థితిని చూచి ఆకాశం నవ్విందంటే ఎందుకు నవ్వదు-?

పోశెట్టి తన మనస్సుతో సంభాషిస్తూ తలెత్తి ఆకాశాన్ని చూశాడు... ఆశ్చర్యం... ఆశ్చర్యం ఏముందీ-ఎప్పటిలాగానే మబ్బులన్నీ మాయమైనై. పెనుగాలి వీచటం... తెల్లమబ్బులు రావటం అంతా తన కళ్ళముందే జరిగిపోయింది. పోశెట్టికి ఏమీ పాలుపోలేదు. నిలుచున్నవాడు నిలుచున్నట్టుగానే పందిరిగుంజ దగ్గర చతికిలబడ్డాడు. తన మనస్సులో ఉవ్వెత్తున ఎగిసిన ఆనంద కెరటాలు ఒక్కసారిగా నేలమాళిగకు చేరిపోయినాయి.

'ఇంక ఆడేం సూడటానికుంది... పొల్లగాల్లకు ఆకలయితందంట ఊల్లోకి పోయి గిన్ని గింజలేమన్నా దొరుకుతయ్యేమో సూశిరా! మబ్బులొవటం, పోవటం మనకి కొత్తగాదుగా, మన బతుకులిట్ట బుగ్గవ్వాల్సిందే...గా దేవునికి మనమీద దయగలగక పాయె' అంటూ గుడిసెలోకి వెళ్ళింది మంగమ్మ.

ఓ తుండు గుడ్డ భుజానేసుకొని పోశెట్టి కాళ్ళీడ్చుకొంటూ ఊళ్ళోకి వెళ్ళి గిద్దెడు గింజలు తుండులో మూటకట్టుకొని, ఇంటికి తీసుకొచ్చి భార్యకిస్తూ-

'మంగీ! పొల్లగాళ్ళమటుకూ గంజికాసిపోయి, మనం ఎట్టగొట్ట ఆకలి సంపుకోవచ్చు. వాళ్ళనైనా కడుపునిండా తాగనీ లేకుంటే వాళ్ళు మనకు దక్కరు' అన్నాడు పోశెట్టి.

'మనం మాత్రం గంజి తాగి రెండు దినాలయిందయ్యా! మనమెట్ట బతకాలె. మనంబోతే వాళ్ళకెవరయ్యా దిక్కు' అంది మంగమ్మ.

'సర్లేగానీ... ఇగో రేపు పొద్దుగల్ల పట్నం బోదాం. బతుకుంటే బలుసాకైనా తిని బతకొచ్చు. ఉన్న సామానంత మూటగట్టు. ఊళ్లో ఎవరికీ సెప్పమాక. పొల్లగాల్లకు కూడా సెప్పకు. రామని లొల్లి చేస్తారు' అని చెప్పి బయటకు వెళ్ళాడు. ఆ సమయంలో పోశెట్టి కళ్ళలో పల్చని కన్నీటి పొర తళుక్కున మెరిసింది.

భర్త మాటలు విన్న మంగమ్మ నోటి వెంట మాట రాలేదు. ఏమీ మాట్లాడటానికి ప్రయత్నించనూ లేదు. తల మాత్రం అదోలా ఆడించింది. కంటి వెంట మాత్రం నీళ్ళు ఆగకుండా ధారాపాతంగా కారుతున్నాయి. తను ఎన్నోసార్లు పట్నంపోయి బతుకుదామనీ, పొల్లగాల్లకు అన్యాయం చేయొద్దని నెత్తినోరు బాదుకొని మొగుడి చెవిలో ఇల్లు కట్టుకొని మరీ చెప్పింది. తమని ఇన్ని రోజులూ భారంగా మోసిన ఊరు ఇవాళ తన దగ్గరేమీలేదని చేతులెత్తేసింది. తన భర్త నిర్ణయం ఇప్పటికైనా మారినందుకు సంతోషించింది. తన భర్త మనస్సు మార్చినందుకు దేవుళ్ళందరికీ దండాలు పెట్టుకొంది.

ఇక పోశెట్టికి ఆ వూళ్లో ఏమీలేదు. తన ఊ[illegible] తన పూరిల్లు, చెట్లు చేమలు అవహేళనగా వె[illegible] నవ్వులు నవుతున్నట్లనిపించింది. తానే చేయకూడని పని చేసినట్లు సిగ్గు[illegible] చితికిపోతున్నాడు. అయినా ఈ జానె[illegible] పొట్టల్ని నింపుకోడానికి ఏటో అటు వె[illegible] తప్పదుగా... తన పరిస్థితిల్లో ఎవరు[illegible] ఇంతకుమించి మరేం చేయగలరు? ఇ[illegible] రోజులూ తన ఊరూ, తన నేలతల్లి, [illegible] ప్రదేశాలు, ఎంత ధీమా... ఇప్పుడు అ[illegible] తనవికావు. తనకంటూ అక్కడ మిగిలి[illegible] ఏదీలేదు. అని మనస్సులో అనుకొని, కడసా[illegible] కొడుకు బొంద దగ్గర కూర్చొని కుమి[illegible] కుమిలి ఏడ్చాడు పోశెట్టి.

పోశెట్టి పట్నం చేరుకున్నాడు. తన క[illegible] జీవితానికి శ్రీకారం చుట్టాడు. కాని ధ్[illegible] అంతా తన పల్లెమీదే ఉంది. అనుకోకుం[illegible] పోశెట్టికి తన వూరివాడైన యాదగిరి పట్నం[illegible] తారసిల్లాడు.

'పోశెట్టన్నా... బాగున్నావే[illegible] అయిపోయిందే... అం[illegible] సత్తెనాసయిపోయింది. మబ్బు[illegible] మళ్లీ వచ్చి మాయమవలేదే. అ[illegible] బాగా కురిసి కురిసి చెరువుక[illegible] తెగింది. ఇంకేముంది ఊరం[illegible] వల్లకాడైంది. వాన సుక్క కోసం చూ[illegible] మనం, ఆ వాన నీళ్ళలోనే ము[illegible] మనోళ్ళంతా సచ్చిపోయారు. నాతో పా[illegible] ఇంకా ఐదుగురం బతికినం' అంటూ భోర[illegible] ఏడుస్తూ చెప్పాడు.

ఆ మాటలు వినేసరికి పోశెట్టి నిలువె[illegible] వణికిపోసాగాడు. తన కాళ్ళకింద భూ[illegible] ఎక్కడికో వేగంగా జారిపోతున్నట్టనిపించిం[illegible] పోశెట్టి అయోమయంలో పడిపోయాడు[illegible]

పోశెట్టి గతంలో ఆకాశము, ఊరు, ప్రకృతి, [illegible] నిస్సహాయ స్థితిని చూసి నవ్వాయనుకొ[illegible] పొరబాటుపడ్డాడు. లేదు అవి నవ్వలేదు... [illegible] బతుకు దెరువు కోసం పట్నం రావాలనుకొ[illegible] నిర్ణయాన్ని గట్టిగా సమర్థించి, సాదరం[illegible] వీడ్కోలు పలికాయనిపించింది.

వెంటనే పోశెట్టి తన పల్లెకెళ్లాడు. అప్పుడూ ఇప్పుడూ తనకేమీ లేదక్కడ తనకే కాదు ఎవరి[illegible] ఏమీలేదక్కడ. ఇప్పుడు ఎక్కడ చూసినా నీళ్ళే[illegible] కాని అప్పుడు నీటి చుక్క కోసం జనం ఎంత[illegible] పరితపించిపోయారు. కాని ప్రస్తుత[illegible] ఎటుచూసినా నీళ్ళే. పోశెట్టికి ఎందుక[illegible] నవ్వాలనిపించింది. గట్టిగా నవ్వాడు. అల[illegible] ఎంతసేపు నవ్వాడో తెలియదు. పోశె[illegible] కళ్ళవెంట రాలిన రెండు కన్నీటి చుక్కలు [illegible] నీళ్ళలోపడి, రెండు వలయాలై ఒడ్డున[illegible] చేరటానికి ఒకదానితో ఒకటి పోటీపడుతు[illegible] ముందుకు సాగిపోతున్నాయి. పోశెట్టి మాత్ర[illegible] ఇంకా నవ్వుతూనే ఉన్నాడు-పిచ్చి చూపు[illegible] చూస్తూ.